

IMMUNOLOOG BERENT PRAKKEN
'OVERBRUG DE KLOOF TUSSEN
BASAAL EN KLINISCH ONDERZOEK'

UIT EEN MEDISCH NEST
XAVIERA HOLLANDER

NATUURTRIP
OP AVONTUUR IN DE
BRAZILIAANSE PANTANAL

UIT EEN
MEDISCH NEST

Haar vader, Mick de Vries, was hulsarts. Zelf werd zij onder de naam Xaviera Hollander wereldberoemd met haar boek *The Merry Hooker*. 36

Serie
selectieve zorginkoop
medisch specialisten en slotbeschouwing

Paramedici klaar voor méér

Een bon vivant die Vestdijk op koers hield

Xaviera Hollander (65) groeide op in Amsterdam. Haar vader, Mick de Vries, was huisarts. Na het Barlaeus Gymnasium deed ze een secretaresse-opleiding, ging naar New York en belandde in de prostitutie. Met haar boek *The Happy Hooker* werd ze in 1971 wereldberoemd. Hollander schrijft boeken, is theaterproducent en heeft een bed and breakfast.

TEKST RUTGER VAHL
FOTOGRAFIE ED VAN RIJSWIJK

Ze hebben een succesvolle carrière als acteur, politicus, schrijver of tv-presentator, en hebben daarnaast één element uit hun jeugd met elkaar gemeen: ze komen allemaal uit een medisch nest. In deze nieuwe reeks vertellen bekende Nederlanders hoe het was om als kind van een tandarts, internist of chirurg op te groeien, en welke invloed dit had op hun loopbaan. Volgende aflevering: Frits Sissing.

“Je hebt Joden die veel over hun kampervaringen praatten en Joden die alle ellende mee het graf in hebben genomen. Mijn vader behoorde tot de laatste groep. Wat hij heeft moeten doorstaan in het Jappenkamp, hoorde ik pas na zijn dood. Hij was door de Japanners tewerkgesteld als arts maar kreeg geen medicijnen om zijn werk te kunnen doen. Hij smokkelde ze naar binnen, werd een keer gepakt en zwaar gemarteld. Daar heeft hij thuis nooit over gesproken. Toen hij al was overleden en ik zelf bekend was geworden, kwam er een vrouw naar me toe. Ze vertelde hoe mijn vader in het kamp haar leven had gered door een hele nacht aan haar bed verhalen te vertellen. Zo had hij haar bij bewustzijn gehouden.

Mijn vader was opgeleid als internist en is in Soerabaja geneesheer-directeur van een ziekenhuis geweest. Uit de verhalen weet ik dat hij heel hard werkte en als geen ander een diagnose kon stellen. Hij was een van de eerste artsen die patiënten onder hypnose bracht om ze te opereren. Na de oorlog verhuisden we naar Amsterdam. Mijn vader werd huisarts in West en had veel ziekenfondspatiënten. Dat was voor hem geen stap terug, want hij was arts uit roeping. Hij was geliefd, vooral bij oudere vrouwen die hij het gevoel kon geven dat ze nog jong en mooi waren. Mijn vader had regelmatig affaires, ook met patiëntes. Het huwelijk van mijn ouders leed daaronder, want mijn moeder was erg jaloers. Als hij op patiëntenbezoek ging, reed zij de auto.

We hadden alle drie een oorlogstrauma. Ik was een bedplasser, had nachtmerries. Maar daarover kon ik niet praten met mijn vader. Wel zat ik vaak bij hem op schoot en dan luisterden we naar klassieke muziek. Ook was ik graag in de behandelkamer. Voor elk kwaaltje had hij een medicijn en hij testte ook weleens wat op me uit. Aan tafel vertelde hij de meest smerige verhalen over ziektes. En hij at in sneltreinvaart. Ik denk dat daar de oorsprong ligt van mijn eigen eetstoornissen.

Door de martelingen in het kamp had hij chronische nekpijn, waarvoor hij zichzelf injecteerde. Mijn vader verouderde snel en het vele traplopen in Amsterdam-West werd te zwaar. In de winter van 1961 gleed hij, op weg naar een patiënt, in een ijskoude gracht. Toen was het genoeg. Hij verkocht zijn praktijk en we verhuisden naar Valencia. Helaas kreeg mijn vader een beroerte en moesten we terug naar Amsterdam. In *De Telegraaf* organiseerde Henk van der Meyden een inzamelingsactie. Het geeft aan dat mijn vader bekend en geliefd was. Hij was aimabel, kunstzinnig en organiseerde thuis soirees. Maar hij was ook een snob die andere mensen cijfers gaf. Soms een acht, maar meestal niet meer dan een zesje.

Toen mijn vader een nog veel zwaardere beroerte kreeg, werd hij helemaal afhankelijk van mijn moeder. Ik hield het thuis niet meer uit, vluchtte naar Zuid-Afrika, ontmoette een man, ging met hem mee naar New York en belandde in de prostitutie. Dat was zeker niet gebeurd als mijn vader gezond was gebleven. Dan was ik literatuur gaan studeren of schrijfster geworden.

Die interesse in literatuur heb ik van mijn vader. Hij had voor de oorlog twee romans gepubliceerd en was de boezemvriend van Simon Vestdijk. Vestdijk was een wat kleurloze, neurotische man. Mijn vader was een bon vivant die Vestdijk op koers hield en inspireerde tot de roman *De dokter en het lichte meisje*. Ze schreven elkaar veel brieven, waarbij die van mijn vader soms nogal pornografisch waren. Helaas heeft mijn moeder de brieven die Vestdijk terugschreef weggegooid.

Mijn vader was een eenzame man. Hij overleed in 1973. Mijn moeder, die altijd door hem was overvleugeld, bloeide daarna op. Met haar heb ik nog een hele goede band gekregen. Mijn vader is steeds meer op de achtergrond geraakt, hoewel ik veel op hem lijk. Liefde voor kunst, een groot libido... Ik was als kind te jong voor hem. Had ik hem nu ontmoet, dan zouden we boeiende gesprekken hebben gehad.

“Was mijn vader gezond gebleven, dan was ik literatuur gaan studeren of gaan schrijven”

